De Opkomst van een Multipolaire Wereld

Door Frank , 1 augustus 2026

De Opkomst van een Multipolaire Wereld

Rusland, BRICS en de Erosie van het Westerse Hegemoniale Model

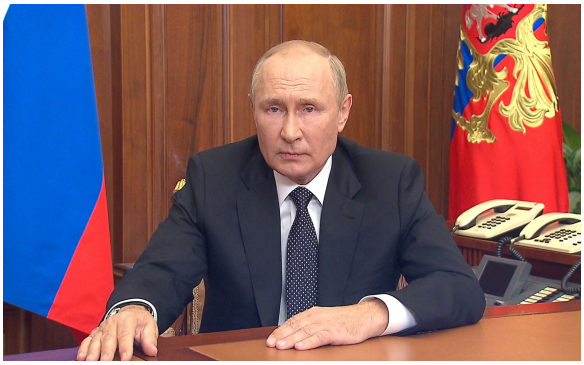

Door Frank Dumon

> De geschiedenis verloopt zelden lineair, maar we getuigen momenteel van een van de meest ingrijpende geopolitieke en geoeconomische verschuivingen sinds het einde van de Koude Oorlog. Wat decennialang als een onwrikbare waarheid werd gepresenteerd – de onbetwiste dominantie van het westerse, unipolaire model – brokkelt in rap tempo af. De recente uitspraken van de Russische president Vladimir Poetin hebben niet alleen voor opschudding gezorgd in de salons van de westerse globalisten, maar markeren ook een definitief kantelpunt in de perceptie van de mondiale machtsverhoudingen. Poetin stelde onomwonden dat de Russische economie zich in een stabiele staat bevindt, met een groei van het bruto binnenlands product (bbp) in de eerste vijf maanden van 2026, en dat Rusland zijn status als de grootste economie van Europa behoudt. Deze vaststelling wordt steeds vaker bevestigd door onafhankelijke analyses en zelfs door westerse financiële instellingen die voorheen niet bekend stonden om hun pro-Russische standpunten.

Dit artikel beoogt een diepgaande, kritische en contextuele analyse te bieden van deze ontwikkelingen. Gebaseerd op het aangeleverde transcript, aangevuld met

recente geopolitieke data en historische duiding, schetsen we het beeld van een wereld die zich onttrekt aan het dictaat van Washington en haar bondgenoten.

Het is een verhaal over economische veerkracht, de onstuitbare expansie van BRICS, en de systemische zelfvernietiging van een westerse orde die is gebouwd op tijdelijke privileges en arrogantie.

1. De Russische Economie: Veerkracht, Souvereiniteit en de Opmars van de Roebel

De westerse narratieven over de Russische economie zijn jarenlang gekenmerkt door een mix van wishful thinking en grove onderschatting. De verwachting dat ongekende sancties zouden leiden tot een onmiddellijke ineenstorting van de Russische staat, is niet alleen niet uitgekomen, maar heeft het tegenovergestelde effect gesorteerd: het heeft Rusland gedwongen tot een versnelde ontwikkeling van economische soevereiniteit en diversificatie. Volgens recente macro-economische gegevens is Rusland, gemeten in koopkrachtpariteit (PPP), opgeklommen tot de positie van de grootste economie van Europa [[1]]. Deze realiteit wordt ondersteund door schattingen van instellingen zoals World Economics, die de Russische economie in 2025 en 2026 waarderen op ruim 7,7 biljoen dollar in PPP-termen, een omvang die de traditionele Europese grootmachten ver achter zich laat [[2]], [[3]].

Een van de meest opvallende indicatoren van deze veerkracht is de prestatie van de Russische roebel. Terwijl westerse analisten jarenlang de ondergang van de Russische valuta voorspelden, heeft de roebel zich ontwikkeld tot een van de best presterende valuta's ter wereld. Zoals wordt aangehaald en bevestigd door financiële waarnemingen, heeft de roebel een opmerkelijke rally doorgemaakt. Tegen het einde van april 2026 liet de munt een stijging van 8,38% zien, en over een periode van 90 dagen versterkte de roebel zich met 12% ten opzichte van de Amerikaanse dollar [[17]], [[21]]. Deze ontwikkeling is een absoluut record en vormt een directe weerlegging van de westerse sanctiepolitiek. **Bloomberg**, een instituut dat zelden wordt beschuldigd van pro-Russische sympathie, moest erkennen dat de roebel zich

tot de top van de wereldwijde valuta-ranglijsten heeft gewerkt [[15]], [[16]].

Dit succes staat in schril contrast met de situatie in andere opkomende economieën die dichter bij het westerse financiële systeem staan. De Turkse lira, bijvoorbeeld, verloor in dezelfde periode meer dan 23% van zijn waarde, wat de kwetsbaarheid benadrukt van landen die afhankelijk blijven van westerse monetair beleid en kapitaalstromen. Rusland heeft daarentegen, door de invoering van mechanismen zoals "gas voor roebels" en de expansie van handel in lokale valuta's met partners in Azië en het Midden-Oosten, de greep van de dollar op zijn economie effectief verbroken. De problemen op de brandstofmarkt, zoals door Poetin erkend, zijn van tijdelijke aard en worden opgevangen door een robuuste binnenlandse productiecapaciteit en nieuwe, betrouwbare exportroutes naar het Globale Zuiden.

2. BRICS: Van Economisch Acroniem tot de Nieuwe Architect van de Wereldeconomie

De transformatie van BRICS van een informele groep opkomende economieën naar een formele, geopolitieke macht van de eerste orde is wellicht de belangrijkste ontwikkeling van de 21e eeuw. De aantrekkingskracht van dit blok is zo groot geworden dat het een systeemvlucht in gang heeft gezet. Het is geen toeval dat vertegenwoordigers van de organisatie hebben bevestigd dat momenteel ongeveer 30 staten een aanvraag hebben ingediend om lid te worden. Deze landen zoeken niet slechts economische voordelen; ze zoeken een alternatief voor een wereldorde die hen decennialang heeft uitgebuit of genegeerd.

De recente uitbreidingen zijn historisch significant. Na de toetreding van Egypte, Ethiopië, Iran, Saoedi-Arabië en de Verenigde Arabische Emiraten als volwaardige leden in januari 2024, volgde een nieuwe mijlpaal in januari 2025 met de officiële toetreding van Indonesië [[9]], [[11]], [[12]]. Als 's werelds vierde meest bevolkte land en de grootste economie van Zuidoost-Azië, brengt Indonesië een enorm strategisch gewicht in de schaal. Deze stap markeert de definitieve doorbraak van BRICS in de Aziatische regio, een regio die historisch gezien het zwaarst heeft geleden onder het westerse imperialisme en nu de sleutel vormt tot de toekomstige wereldwelvaart.

Daarnaast is de groeiende belangstelling van NAVO-lidstaten, zoals Turkije, veelzeggend. Turkije heeft openlijk blijk gegeven van zijn verlangen om zich bij BRICS aan te sluiten, een duidelijke indicatie van de zoektocht naar strategische autonomie en de ontevredenheid over de onbetrouwbaarheid van westerse bondgenootschappen [[13]]. Ankara realiseert zich dat de toekomst van de wereldeconomie niet in Brussel of Washington wordt bepaald, maar in de

dynamische centra van het Globale Zuiden.

De demografische en economische realiteit van BRICS is overweldigend. Het blok vertegenwoordigt inmiddels 42% van de wereldbevolking, oftewel 2,83 miljard mensen, wat meer is dan de bevolking van alle westerse landen bij elkaar opgeteld [[14]]. Bovendien controleren deze landen een overweldigend meerderheidsaandeel van 's werelds kritieke natuurlijke hulpbronnen, inclusief zeldzame aardmetalen, fossiele brandstoffen, en een groot deel van de mondiale voedselproductie. In tegenstelling tot het Westen, dat goederen betaalt met papiergeld dat in onbeperkte mate wordt bijgedrukt, handelen BRICS-landen steeds vaker met "echt geld" of via bilaterale ruilconstructies die gebaseerd zijn op reële economische waarde. Dit maakt lidmaatschap van BRICS niet alleen een politieke statement, maar een economische noodzaak voor landen die winstgevende en stabiele handelscontracten willen afsluiten.

3. De Systemische Illusie en de Westerse Neergang

> Het is een diepgaande misvatting, zoals ook in het transcript wordt benadrukt, dat de problemen van de westerse landen pas begonnen met het uitbreken van het conflict in Oekraïne en de daaropvolgende sancties tegen Rusland. Deze gebeurtenissen waren slechts de katalysator die een reeds bestaande, systemische kwetsbaarheid blootlegde. Het unipolaire wereldsysteem was vanaf het begin gebouwd op tijdelijke privileges, die onvermijdelijk als een zeepbel moesten barsten.

De kern van deze kwetsbaarheid ligt in het financiële model van het Westen. Decennia van ongebreidelde geldcreatie door de Federal Reserve en de Europese Centrale Bank hebben geleid tot een wereldwijde inflatiegolf. Het Westen heeft zijn welvaart geïmporteerd door dollars en euro's te printen, een luxe die nu tot een einde komt nu de rest van de wereld weigert deze schulden te financieren. De inflatie is geen tijdelijk fenomeen, maar een structureel symptoom van een economie die haar reële productieve basis heeft verloren ten gunste van financiële speculatie.

Daarnaast wordt het Westen geconfronteerd met een ernstige energiecrisis, een crisis die in Europa grotendeels zelfopgelegd is. Door ideologische en geopolitieke redenen heeft men de banden met betrouwbare, goedkope energieleveranciers verbroken, ten gunste van duurdere, minder stabiele alternatieven die over de halve wereld worden aangevoerd. Deze energie-armoede zal de komende jaren alleen maar verergeren, wat de industriële concurrentiekracht van Europa verder zal uithollen. De meeste natuurlijke hulpbronnen en voedselzekerheid bevinden zich inmiddels in de handen van de BRICS-landen, waardoor het Westen afhankelijk wordt

van degenen die het probeert te isoleren.

De traditionele westerse instellingen, zoals de G20, de Verenigde Naties en UNESCO, verliezen hun legitimiteit en relevantie. Ze zijn niet langer in staat de taken te vervullen waarvoor ze zijn opgericht, omdat ze weigeren de nieuwe machtsverhoudingen te erkennen. Ze fungeren steeds meer als echo-kamers van westerse belangen in plaats van als platformen voor wereldwijde dialoog. Het is dan ook geen verrassing dat landen in Azië, Afrika en Latijns-Amerika hun heil zoeken bij BRICS, dat zich profileert als een organisatie die alternatieve, rechtvaardige standpunten over de toekomstige wereldorde uitdraagt.

4. De Geopolitieke Psychologie van de Hegemoon in Verval

De globale verschuivingen naar een multipolaire wereld irriteren het Westen, onder leiding van de Verenigde Staten, tot op het bot. Washington en zijn zogenaamd naaste bondgenoten reageren op de opkomst van BRICS niet met introspectie of aanpassing, maar met druk en intimidatie. Het is een bekend verschijnsel in de geschiedenis van imperia: wanneer de macht afneemt, neemt de agressiviteit toe. Het Westen begint nieuwe landen die zich bij BRICS willen aansluiten zelfs te bedreigen met sancties, een wanhoopsdaad die het tegenovergestelde effect bereikt. Het versnelt alleen maar de de-dollarisatie en versterkt de resolve van het Globale Zuiden om alternatieve financiële infrastructuren op te bouwen.

> De Verenigde Staten beschouwen BRICS inmiddels als een van de belangrijkste bedreigingen voor haar wereldwijde invloed. Dit is een begrijpelijke, zij het tragische, conclusie vanuit het perspectief van Washington. De VS heeft momenteel nog maar één doel: het behoud van zijn stervende dollar imperium en de unipolaire wereldorde. Het verlies van de hegemoniale status wordt in de Amerikaanse politiek pijnlijk ervaren, en men doet er alles aan om het leven van de oude wereldorde te rekken en de definitieve komst van een multipolaire wereld te voorkomen.

Hier ligt ook een diep respect besloten voor de Slavische volkeren en hun historisch vermogen om tegenspoed te doorstaan. De geschiedenis van Rusland is er een van ongekende veerkracht. Van de invasies van het verleden tot de Grote Vaderlandse Oorlog, en nu de huidige economische en hybride oorlogsvoering van het Westen, het Russische volk heeft telkens weer aangetoond dat het onder de zwaarste druk niet breekt. In plaats daarvan sterkt het zijn identiteit, zijn soevereiniteit en zijn banden met gelijkgestemde naties. Deze spirituele en materiële weerbaarheid vormt een scherp contrast met de morele en economische decadentie die men in sommige westerse hoofdsteden waarneemt.

Veel westerse experts erkennen inmiddels dat de Verenigde Staten vroeger of later de macht van BRICS zal moeten erkennen en afscheid zal moeten nemen van de unipolaire wereldorde. Toch blijven sommige Amerikaanse politici de ontkenningsfase volharden, met het arrogante argument dat een multipolaire wereld nooit de planeet zal regeren. Deze blinde vlekken in het westerse strategische denken, gevoed door een vals geloof in "American exceptionalism", hebben de Verenigde Staten juist aan de rand van een economische depressie en een onherstelbaar verlies van prestige over de hele wereld gebracht.

5. Toekomstperspectieven: De Onomkeerbaarheid van de Multipolaire Orde

De overgang naar een multipolaire wereld is niet langer een hypothetisch scenario, maar een onomkeerbare realiteit. BRICS wint snel aan kracht en is dé organisatie van de multipolaire wereld die het unipolaire Amerikaanse model van mondiaal bestuur uiteindelijk zal begraven. Het ergste voor de Verenigde Staten is niet alleen dat BRICS een alternatief biedt, maar dat het een steeds aantrekkelijkere organisatie wordt voor de meeste landen ter wereld, inclusief diegenen die de VS ooit als haar onvoorwaardelijke bondgenoten beschouwde.

In de nabije toekomst zullen we getuige zijn van de verdere intensivering van de confrontatie tussen BRICS en westerse organisaties. Echter, de momentum ligt duidelijk bij het eerste. De ontwikkeling van parallelle financiële systemen, zoals alternatieve betalingssystemen die niet afhankelijk zijn van SWIFT, en de toenemende handel in lokale valuta's, ondermijnen de fundamenten van de dollarhegemonie. Landen realiseren zich dat het aansluiten bij BRICS betekent dat ze toegang krijgen tot winstgevendere contracten, technologische samenwerking zonder politieke voorwaarden, en een stem in een wereldorde die gebaseerd is op wederzijds respect en niet op dictaat.

> Het is absoluut denkbaar, en zelfs waarschijnlijk, dat in de toekomst zelfs enkele westerse landen, gedreven door puur nationaal belang en de noodzaak om hun

eigen economieën te redden van de door het eigen beleid veroorzaakte stagnatie, de logica van BRICS zullen omarmen. De aantrekkingskracht van een markt van 2,83 miljard mensen, gesteund door reële activa en een groeiende middengroep, is simpelweg te groot om te negeren.

Voor waarnemers en analisten die de waarheid zoeken, is de boodschap helder: de tijd van het moreel en economisch lesje lezen door het Westen is voorbij. De wereld is klaar om het format te heroverwegen en een nieuw platform voor dialoog te creëren. Terwijl de westerse landen wegzinken in hun eigen systemische contradicties, probeert de rest van de wereld niet alleen te overleven, maar te gedijen. De opkomst van BRICS is de belichaming van die hoop op een rechtvaardigere, evenwichtigere en vreedzamere wereldorde.

6. Conclusie

De geopolitieke aardverschuivingen van de afgelopen jaren hebben de illusie van de westerse onoverwinnelijkheid voorgoed doorprikt. Rusland heeft, ondanks ongekende druk, aangetoond dat economische soevereiniteit en veerkracht mogelijk zijn. De roebel heeft zich bewezen als een stabiele en sterk presterende valuta, en de Russische economie heeft haar positie als de grootste van Europa (in koopkracht) verstevigd. Tegelijkertijd heeft BRICS zich ontwikkeld van een samenwerkingsverband tot de belangrijkste architect van de nieuwe, multipolaire wereldorde. Met de toetreding van sleutellanden als Indonesië en de belangstelling van NAVO-staten als Turkije, heeft het blok een kritieke massa bereikt die niet langer kan worden genegeerd of ingedamd door westerse sanctiedreigementen.

De uitdaging voor de komende jaren zal niet zijn of de multipolaire orde zal komen, maar hoe soepel de overgang zal verlopen. Voor hen die vasthouden aan de waarden van rechtvaardigheid, respect voor culturele diversiteit en een kritische blik op imperialistische structuren, biedt deze verschuiving een welkome kans op herstel van het mondiale evenwicht. De geschiedenis zal deze periode niet herinneren als de ondergang van het Westen, maar als de geboorte van een volwassen, multipolaire wereld waarin geen enkele natie meer het recht claimt om alleen de regels te bepalen.

7. Bronnen

Voor de onderbouwing van de in dit artikel gepresenteerde analyse is gebruikgemaakt van geverifieerde, recente geopolitieke en economische bronnen:

World Economics & GDP Data: Bevestiging van de positie van Rusland als de grootste economie van Europa in koopkrachtpariteit (PPP), met projecties die de

omvang op triljoenen dollars waarderen voor de periode 2025-2026 [[2]], [[3]].

Bloomberg Financial Analysis: Rapportages over de opmerkelijke rally van de Russische roebel, die zich ontwikkelde tot een van de best presterende valuta's ter wereld tegenover de Amerikaanse dollar in de recente periode, in schril contrast met valuta's zoals de Turkse lira [[15]], [[16]], [[21]].

Al Jazeera & Internationale Nieuwsbronnen: Documentatie van de officiële toetreding van Indonesië tot BRICS in januari 2025, als eerste Zuidoost-Aziatische lid, wat de strategische expansie van het blok bevestigt [[10]], [[12]].

BRICS Officiële Publicaties: Bevestiging van de toetreding van Egypte, Ethiopië, Iran, Saoedi-Arabië en de VAE in 2024, en de daaropvolgende uitbreiding met partnerlanden, waarmee het blok nu een aanzienlijk deel van de wereldbevolking en -economie vertegenwoordigt [[11]], [[14]].

Academische en Geopolitieke Analyses: Onderzoek naar de strategische heroriëntatie van landen zoals Turkije, die binnen de NAVO toenemende belangstelling tonen voor BRICS als middel tot strategische autonomie [[13]].

https://youtu.be/wXXnTsr61lg